

10. A HÉTPECSÉTES KÖNYV FELNYITÁSA

Jel. 6. fejezete

I. Bevezetés

János ismét meghívást kap, hogy legyen szemlélő tanúja a pecsétek felbontásának. Ez a lepecsételt könyv az Isten titkát, a megváltási tervnek a jövőben kibontakozó eseményeit rejtette magába. Az Isten végtelen kegyelme az, hogy a próféták közvetítése által velünk is megismerteti a jövő titkát, folyamatosan és a szükségnek megfelelően. *„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak.”* (Ám. 3,7.). Ez az esemény a legszemléletesebb példája annak, hogy miként valósítja meg Isten az előre elgondolt tervét.

A bemutatott eseményekben a világi történelem csak egy keret, amelybe beleillesztve láthatjuk Isten egyházának történelmét. Az események középpontjában nem a világi események állnak, hanem az Egyház sorsa, és az Egyházon keresztül az Isten megváltási terve, annak beteljesedése. A pecsétek felbontása után megjelenő lovasok azt jelenítik meg, hogy Isten Egyháza a korszakok változásával hogyan fordul el egyre jobban Istentől, hogyan válik a tiszta fehér, fakó sárgává, az elmúlást, a halált kifejező színhez hasonlóvá. Ez a prófétikus képsor azt mutatja be, hogy ez a változás nem egyszerre, nem hirtelen történik, hanem csak lépésenként, fokozatosan, de nagyon határozottan.

II. Az első pecsét (Efézus)

Róma fénykorában a győztes hadvezérek fehér lovakkal vontatott kocsikon vonultak be a városba. Isten alkalmazkodva az emberek gondolatvilágához, szintén ezt a jelképet használja az evangélium diadalmas útjának szemléltetésére is. A fehér ló és lovasa, a keresztény egyház apostoli állapotát szimbolizálja. A fehér szín az egyház, és az általa képviselt evangélium tisztaságát jelképezi.

A lovas kezében lévő íj (egy távolba is elható fegyver) és az a szándék, ahogy a lovas kijött, *„győzve, hogy győzzön”* (2. vers), azt akarja szemléltetni, hogy az evangélium az apostoli gyülekezet lelkesedésével egyesülve, minden ellenálláson keresztül győzelemre tör. A korona pedig, amely a lovasnak adatott, a diadalmas haladás győzelmét szemlélteti. Szebben és találébban nem is lehetett volna szemléltetni az első

század kereszténységének az egész Római Birodalmat elárasztó győzelmes előretörését. Az evangélium olyan gyorsan terjedt abban az időben, hogy Pál apostol szerint minden teremtménynek hirdettetett. *„Ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan és erősen, és el nem távoztok az evangéliom reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt; amelynek lettem én, Pál, szolgálójává.”* (Kol. 1,23/b.).

III. A második pecsét (Smirna)

Érdeemes végig követni a pecsétek felbontását olyan szempontból, hogy a közvetítés szolgálataiban a lelkes lények is részt vállalnak, mint Isten szolgálói. A második pecsét történelmi kerete egybe esik a „Smirna”-i gyülekezeti-korszak

idejével. Ez az időszak a római császárok heves keresztényüldözéseiről nevezetes. A lovassal kapcsolatban adott ismertetés is megerősíti ezt. *„És előjött egy másik, veres ló, és aki azon ült, megadaték annak, hogy a békességet elvegye a földről, és hogy az emberek egymást öljék; és adaték annak egy nagy kard.”* (4. vers).

A ló veres színe az evangélium tisztaságának az elszíneződésére utal, amely a hamis tanítások eredményes elterjedéséből következik. Ekkor ugyanis már

előtérbe kerültek a Nikolaiták. Vesd össze az efézusi és a pergámumi korszaknak adott kijelentéseket. Efézusban még: *„az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, a melyeket én is gyűlölök”* (2,6.). *„De van valami kevés panaszom ellened, mert vannak ott nálad, akik a Bálám tanítását tartják, aki Bálámot tanította, hogy vessen botránykövet az Izráel fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatokból, és paráználkodjanak. Így vannak nálad is, akik a Nikolaiták tanítását tartják, amit gyűlölök.”* (2,14-15.). A ló veres színe az üldöztetés és szenvedés jelképeként is elfogadható. A mártírok vérére utalhat ez a szín, hiszen ez a korszak a kegyetlen üldözések időszaka volt.

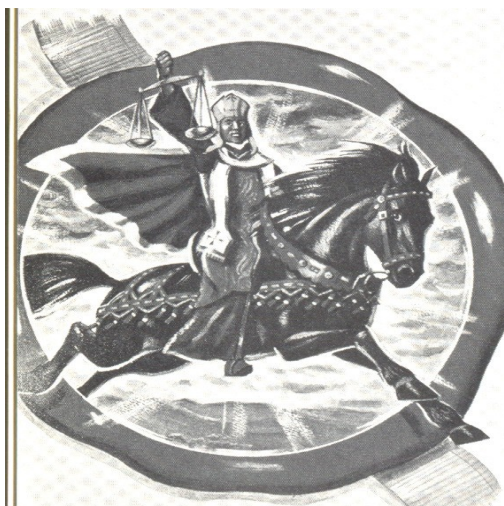
A lovas fegyverzete viszont már nem az evangélium diadalmas vonulását hívatott segíteni, hiszen egy nagy kardot hordoz. Ez a kard lehetne ugyan az Isten Igéje is, hiszen *„az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.”* (Zsid. 4,12.). Ennek a lovasnak a kardja viszont nem a lélek orvoslására van a kezében, hanem azért, hogy *„a békességet elvegye a földről, és hogy az emberek egymást öljék”* (4. vers). Az

üldözöttek létbizonytalanságára utal, a mártírok millióira, akiket ebben a korszakban küldött halálba a Római Birodalom.

IV. A harmadik pecsét (Pergamum)

A harmadik lovas bemutatásakor János egy fekete lovat és annak lovasát látja. A fekete szín azt a lelki és szellemi sötétséget és nyomort jelképezi, amelyet ez a lovas hozott magával. A fekete a fehér színnek pont az ellentéte. Vagyis a tévtanok és a pogány eszmék ebben az időben már teljes uralomra jutottak a keresztény egyházon belül. Mindezt megvalósítja a lélek halhatatlanságának tana, az új platóni filozófia, a szentek imádása, a képek, szobrok és ereklyék tisztelete, a Tízparancsolat megváltoztatása, a pogány ünnepek átvétele, és keresztény köntösbe csomagolása.

János azt látja, hogy *„annak, aki azon ült, egy mérleg volt a kezében”* (5. vers). Ezzel a mérleggel emberi létszükségletet biztosító táplálékokat kell megmérnie. *„A búzának mércéje egy dénár, és az árpának három mércéje egy dénár; de a bort és az olajt ne bántsd.”* (6. vers). A búza és az árpa alapvető emberi táplálék, a kenyérnek az alkotó eleme. Ebben az esetben azonban viszont ezt jelképesen kell érteni, az Istentől származó élő Igét jelképezve, elsődlegesen a testté lett Igét, azaz Jézus Krisztust: *„Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké”* (Jn. 6,51.). Másodsorban pedig az írott Igét szemlélteti, a Szentírást, mint a hívő ember lelki életét biztosító táplálékot. *Mert „nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, amely Istennek szájából származik”* (Mt. 4,4.).

A bemutatás szerint, ebben az időben pénzért árulta az egyház a hívő ember lelki szükségleteit. Az itt megadott mértékegység, a *„mérce”*, megközelítően egy liternek felel meg. A római *„dénarius”* pedig váltópénz volt abban az időben, és egy munkás napi keresetét jelentette. Ilyen bemutatás mellett az látszik, hogy nagyon drágán árulta a lovas által szemléltetett egyház a jelképes búzát és árpát. Az alapvető emberi táplálék ilyen kezelése mellett az emberiség az éhenhalás határára juthat. Mivel pedig mindezt jelképesen kell érteni: lelki táplálék, lelki éhség, lelki halál, így ez azt jelentette, hogy a korszak egyháza nagyon drágán árulta az emberek lelki szükségleteit. Súlyosbító körülmény, hogy a lélek táplálékát jelentő dolgokat árulta pénzért, miközben Jézus azt tanította: *„Ingyen vettétek, ingyen*

adjátok” (Mt. 10,8.). A fizikai élet területén a búza a gazdagabb réteg kenyere volt, az árpa pedig a szegényebb osztályé. Ki melyiket tudta megfizetni. Ugyanezt kell átvitetnünk a jelképes értelemben vett lelki kenyérre is. Nagyon sok szegény ember nem tudta megfizetni azt az árat, amit az egyház vezetése ebben az időben a bűnbocsánat ellenértékéeként szabott ki számukra.

Az isteni szót nagyon határozottan megtiltja, hogy a borhoz és az olajhoz is ilyen üzleti lelkülettel közelítsen az egyház. A mennyei szót az mondja: *„de a bort és az olajt ne bántsátok”* (6. vers). A Biblia jelképrendszerében ugyanis a *„bor”*, Jézus Krisztus vérének, az isteni szeretetnek, és a bűnbocsánat kegyelmi ajándékának a jelképe, amit az Úrvacsora alkalmával vehet magához a bűnbánó hívő. Az *„olaj”* pedig a Szentlélek jelképe. Ezek a kegyelmi adományok közvetlen Isten trónjától származnak, tehát ember nem befolyásolhatja annak mértékét, és nem szabhat árat a kiszolgálásának feltételeként.

V. A negyedik pecsét (*Thiatira*)

A negyedik pecsét felbontásakor János egy újabb lovat és lovasát látja: *„egy sárgaszínű ló; és aki rajta üle, annak a neve halál, és a pokol követi azt”* (8. vers). A sárga, vagy fakó szín a hervadó virág, a haldokló ember, vagyis az elmúló élet színe. Ez a szín azonban összefüggésben van a nyomorral, a félelemmel és a rettegéssel is, hiszen a félelem is ilyen sápadt, fakó színt vált ki az arcokon. Ez az időszak a pápaság érintetlen, korlátlan kényuralmát mutatja be, 538-1517-ig, a Reformáció kezdetéig.

A mennyei szót az mondja erről a lovasról, hogy *„adaték azoknak hatalom a földnek negyedrészen, hogy öljenek fegyverrel, éhséggel, halállal, és a földnek fenevadai által”* (8. vers). Ez a hatalmat a *„föld negyedrésze”*-re kapta, ami azt a területet határozza meg, amely fölött a pápaság hatalmat gyakorolhatott abban az időben. Amikor a prófécia azt mondja, hogy *„adatott”* neki ez a hatalom, akkor arra utal, hogy Isten adta neki ezt a hatalmat. Ez a hatalom azonban csak egy Isten által meghatározott ideig adatott neki. Ezt az időszakot úgy Dániel könyve, mint a Jelenések könyve az 1260 éves időszakban határozza meg, ami i.u: 538-1798-ig tartott (lásd a Dán. 7,25-höz való magyarázatot). Amikor viszont lejárt az Isten által adott idő, akkor elvételre került a lovasról a hatalom további gyakorlása. Dániel úgy utal erre az eseményre, hogy *„miközben elhullanak, megsegíttetnek kicsiny segítséggel”* (Dán. 11,34/a.). Erről az időszakról beszél a következő pecsét.

Ez az egyház minden eszközt igénybe vett, hogy a saját szuverén hatalmát elismertesse és fenntartsa: *„öljenek fegyverrel, éhséggel, halállal és a földnek fenevadai által”* (8. vers).

fegyverrel	hódító háborúk
éhséggel	a szegények kizsákmányolása
halállal	milliók kivégzése, mint eretnekek
a föld fenevadai által	az inkvizíció kínzókamráinak kegyetlen hóhérai

VI. Az ötödik pecsét

Amikor János az ötödik pecsét felbontását szemlélte, akkor a következők jöttek a tekintete elé: *„láttam az oltár alatt azoknak lelkeit, akik megölettek az Istennek beszédéért és a bizonyágtételért, amelyet kaptak”* (9. vers). Izráel templomi szolgálatában a pitvarban lévő áldozati oltárral kapcsolatban tudunk arról, hogy az áldozat vérét az oltár alá öntötték. A jelképesen vett mennyei templom pitvara és áldozati oltára a földünk. Ezen az oltáron lett megáldozva *„Istennek ama Báránya”* is, aki elvette a világ bűneit. Ez alól az oltár alól, azaz a földből kiáltanak a mártírok *„lelkei”*, vagyis a kiontott vérük kiált igazságszolgáltatásért.

Az a tény ugyanis, hogy János *„lelkeket”* lát az oltár alatt, és hallja őket kiáltani, csupán egy jelképes kifejezés. A Biblia egyértelműen tanítja, hogy a halál után nincs tudatos és érzésekkel telített lét. *„Mert az élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmuk nincs többé; mivelhogy emlékezetük elfelejtetett. Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedésük immár elveszett; és többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik... Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, ahová menendő vagy.”* (Préd. 9,7-8; 12.).

Az a *„lélek”*, amelyről itt szó van, a vérben lévő isteni éltető erő, vagyis maga az élet, amit erőszakosan szakítottak el a testtől: *„mert a vér, az a lélek”* (5Móz. 12,23.), *„mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést”* (3Móz. 17,11.). Ez azt is jelenti, hogy a meghalt igazak a haláluk pillanatában nem a mennyországba jutnak, hanem a nagy áldozati oltár alá kerülnek, vagyis a föld mélye képezi a várakozási helyüket. Dániel is szól a meghaltak tartózkodási helyükről: *„És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felszerkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló útálatosságra”*. Később pedig Dánielnek is azt mondja az Úr: *„Te pedig menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkelsz a te sorsodra a napoknak végén”* (Dán. 12,2; 13.).

Azt a kifejezést, hogy ezek a lelkek Istenhez kiáltanak, hasonlóképpen kell érteni, mint a Biblia egyéb ilyen kijelentéseit is. Mózes könyvében azt olvashatjuk, hogy Ábel vére kiált Istenhez, ezért az Úr azt mondta Kainnak: „*a te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről*” (1Móz. 4,10.). Máshol pedig olyat olvashatunk, hogy „*a kő is ellened kiált a falból, és a gerenda a faalkotmányból visszhangoz neki.*” (Hab. 2,11.). Jakab apostol pedig a munkások béréről szól úgy, hogy Istenhez kiált: „*A ti*

mezőiteket learató munkások bére, amit ti elfogtatok kiált” (Jak. 5,4.).

Összegzésképpen azt mondhatjuk, hogy a bemutatott esetben azt akarja kifejezni a Biblia a jelkép eszközeivel, hogy a mártírokkal szemben elkövetett igazságtalanság kiált, az igazság és jogosság Istenéhez.

A mártírok kiáltására Isten azzal válaszol, hogy „*adatának azoknak egyenként fehér ruhák.*” Ez a „*fehér ruha a szentek igazságos cselekedetei*” (19,8.), ami azonban úgy adatott nekik, hogy felöltözzenek bele, mint Jézusnak a királyi menyegzőről szóló példázatában a meghívott vendégek. Ezek a vértanúk csaknem az egész középkor alatt félreismert és megvetett „eretnekek” voltak. Életük és jellemük be volt mocskolva az emberek előtt. A Reformáció fosztotta le róluk a pápaság mocskos vádjait, hogy a maguk tisztaságában és ártatlanságában állhassanak az emberek előtt. Így vált világossá, hogy ezek az emberek nem „eretnekek” és nem gonosztevők voltak, hanem „*megölettek az Istennek beszédéért és bizonyágtételéért*” (9. vers).

Az igazságtalanul és ártatlanul megölt mártírok vére és élete azt kérdezi Istentől: „*Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, a kik a földön laknak?*”. Mire Jézus azt válaszolja nekik, hogy „*még egy kevés ideig nyugodjanak, amíg beteljesedik azoknak száma, akiknek meg kell ölettetni, a mint ők is megölettek*” (11. vers). A mártíroknak adott válaszban utalást találunk arra, hogy a pápaságnak adott idő még nem járt le, de már nem sok van hátra belőle. Ez a válasz azt is magába foglalja, hogy még mindig lesznek olyanok, akik életük feláldozásával pecsételik meg Istenhez való hűségüket.

VII. A hatodik pecsét

A hatodik pecsét felbontásakor rendkívüli természeti jelenségek sorozata kezdődik el. „*Azután láttam, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, és ímé nagy*

földindulás lőn, és a nap feketévé lőn mint a szőrzsák, és a hold egészen olyan lőn, mint a vér; És az ég csillagai a földre hullának, miképen a fügefa hullatja éretlen gyümölcsseit, mikor nagy szél rázza. És az ég eltakarodék, mint mikor a papírtekercset összegöngyölitik; és minden hegy és sziget helyéből elmozdították.” (12-14. vers).

A hatodik pecsét jelzi és nyitja meg az Úr nagy napját megelőző jelek sorozatát. Amikor a pecsétek felbontásával kapcsolatos kijelentések sorozata elérkezik a hatodik pecsét felbontásához, akkor a vég idejével kapcsolatos jelekről történik említés. Ebben a kijelentésben elmaradnak a jelképek, és helyette a szószerinti értelmezés lép előtérbe. Az itt felsorolt eseményeket azonosítani lehet azokkal a jelekkel, amelyeket Jézus mondott el a dicsőséges visszajövetelével kapcsolatban, Máté evangéliumának 24. fejezetében.

Jézus a Márk evangéliumában feljegyzett tanításában megközelítően be is határolja azt a történelmi időt, amikor a végidő ezen jeleinek a teljesedését várni lehet. Ebben a kijelentésében azt mondja: *„Azokban a napokban”* (Mk. 13,24.). Ez utalás a Dániel próféta által megjövendölt év-napokra: 1260, - 1290, - 1335, - 2300 év-napok. Majd ugyanott még azt is mondja Jézus: *„Azután a nyomorúság után”*. Ez viszont már a Pápaság 1260 éves üldözéséből adódó nyomorúságra való utalás. Ezzel a két kijelentéssel Jézus azt határozza meg, hogy a Dániel által megjövendölt év-napok közül a Pápasággal kapcsolatos év-napokat kell figyelembe venni. Mivel pedig a Pápaság ideje 1798-ban járt le, ezért a végidő jelei 1798 előtt kell, hogy elkezdődjenek, vagyis még *„azokban a napokban”*, de már *„azután a nyomorúság után”*. Ugyanis a Pápaságnak adott idő még nem járt le, de az általa előidézett nyomorúságos idő már igen.

Ez csak azért lehetséges, mert Jézus arról is megemlékezett a prófétikus kijelentésében, hogy a *„választottakért megrövidítettnek azok a napok”* (Mt. 24,22.), vagyis az üldözésből való nyomorúság. Ugyanis a Reformáció elterjedése vetett gátat a Pápaság önkényuralmának, és fékezte meg az üldözés kegyetlen időszakát. Jézus szavai szerint tehát a végidő jelei a Reformáció előretörése, és a Pápaságnak adott idő lejárta közötti időben fognak megkezdődni.

Az első jel szerint *„nagy földindulás”*-nak bekövetkezni (12. vers), ami 1755. november 1-én meg is történt. Európában, különösen Portugália területén, de legfőképpen Lisszabonban olyan földrengés volt, amelyet addig még nem észleltek

sehol. A korabeli tudósításokban a következőket olvashatjuk erről a rendkívüli eseményről:

„Azon földrengések közül, melyek a történelem folyamán Portugáliát sújtották, a legrémesebb az volt, amely 1755. november 1-én Lisszabon városát romba döntötte. Ez a földrengés 60 ezer embert pusztított el 6 perc alatt.

A földrengés 4 millió angol négyszögmérföldnyi területre terjedt ki, s jóval felülmúlt minden hasonló eseményt, amit a történelem feljegyzett.

Európa lakosai heteken át álltak a rettenetes események hatása alatt. Este remegve feküdtek le, s reggel megkönnyebbülve látták, hogy Isten ismét egy nappal tovább megóvta őket Lisszabon sorsától.” (Spicer W.A: Korunk és a világ sorsa 134-135. old.)

A következő jel szerint „*a nap feketévé lőn, mint a szőrzsák*” (12. vers), ami szintén bekövetkezett 1780. május 19-én. Ez az esemény New York állam keleti és New England déli vidékén volt észlelhető. (Észak-Amerika dél-keleti része) A korabeli feljegyzések így ismertetik ezt a rendkívüli eseményt:

„Napkeltekor az égbolt tiszta volt, de hamarosan elborult. Felhők ereszkedtek le, és a sötét és baljóslatú felhőkből villámok cikáztak. Dörgött az ég, és kevés eső is esett. Kilenc óra felé a felhőréteg elvékonyodott és rézszínűvé vált. A föld, a sziklák és az épületek, a víz és az emberek kinézete megváltozott e különös földöntúli fénytől. Néhány perccel később súlyos fekete felhő takarta el az egész égboltot, a horizont egy keskeny szegélyét kivéve. Olyan sötét lett, mint nyári estéken kilenc óra körül szokott lenni... Az embereken egyre jobban erőt vett a félelem, az aggodalom és a döbbenet. Az asszonyok az ajtóban állva figyelték a sötét tájat; a férfiak visszatértek a mezőről; az ács otthagya szerszámain, a kovács a műhelyét, a boltos a pultját. Az iskolák bezártak, és a gyerekek remegve szaladtak haza. Az úton levők a legközelebbi tanyán szálltak meg. Most mi lesz? - kérdezte minden ajak és szív. Mintha hurrikán akarna végigsöpörni a tájon, vagy pedig a vég érkezett volna el!?” (EGW: NK. 274,2-3.)

„Ami a tünemény időtartamát illeti, legalább 14 órára terjedt ki ezen a helyen, valószínű, hogy az ország különböző részein az időtartam más volt. A tünemény éjszakai sötétségbe burkolt mindent. A lakásokban nappal gyertyákat gyújtottak, a szárnyasok elpihentek, a madarak esti dalaikat énekelték és azután elcsendesedtek. Az egyes tárgyak között csak közvetlen közlőről lehetett különbséget tenni. Minden olyan volt, mintha valóságos éjszaka borult volna a tájra.” (Spicer W.A: Korunk és a világ sorsa 137-138.)

„11 óra felé oly nagy volt a sötétség, hogy magára vont a figyelmünket és megfigyelésekre indított bennünket. Azt tapasztaltuk, hogy a délkeletre nyíló

hatalmas, 24 táblás ablaknál jó szemű emberek a nagy betűs nyomtatványt fél 12-kor nem tudták elolvasni.” (u.ott)

„1 órakor eltűnt a keleti égboltról az utolsó fénysugár is, s a sötétség teljes volt. 2 órakor ebédeltünk. Az ablakok ki voltak nyitva és két gyertya égett az asztalon.” (u.ott)

A harmadik jel a sötét napot követő éjszaka volt tapasztalható, amikor a kijelentés szerint *„a hold egészen olyan lőn, mint a vér”* (12. vers). A korabeli feljegyzésekből az alábbi tájékoztatást olvashatjuk erről az éjszakáról:

„A nappali sűrű sötétség után, az est beállta előtt egy-két órával itt-ott kiderült az ég és feltűnt a Nap, de még mindig homályos volt a sűrű sötét ködtől. ‘Napnyugta után ismét felhők tornyosultak, és hamarosan besötétedett.’ ‘Az éjjeli sötétség sem volt kevésbé szokatlan és ijesztő, mint a nappali. A majdnem telihold ellenére, a tárgyakat csak mesterséges fénynél lehetett felismerni, és ez a fény bizonyos távolságból - a szomszédos házból vagy máshonnan - nézve olyan volt, mintha a sugarakat majdnem áthatolhatatlan, egyiptomi sötétség venné körül.’ Egy szemtanú ezt mondta: ‘Akaratlanul is arra gondoltam, hogy akkor sem lehetne sötétebb, ha a világmindenség minden világítóteste áthatolhatatlan homályba burkolózna, vagy megszűnne létezni.’ Habár azon az estén kilenc órakor felkelt a telihold, ‘legkevésbé sem tudta eloszlalni a halálos árnyakat.’ Éjfél után a sötétség elmúlt, és a Hold, amikor feltűnt, olyannak látszott, mint a vér.” (EGW: NK 275-276.)

A negyedik jel szerint *„az ég csillagai a földre hullának, miképen a fügefafa hullatja éretlen gyümölcseit, mikor nagy szél rázza”* (13. vers). Ez a rendkívüli esemény 1833. november 12-ről 13-ra virradó éjszakán teljesedett be, főként Európa felett, majd egy évvel később ugyanebben az időben megisméltődött, de akkor már inkább csak Észak-Amerikában volt látható. Az európai szemtanú a következőket mondja el a látottakról:

„Ezen az éjszakán a déli vidékeken esti 9 órától napkeltéig sok százra rugó csillaghullás volt, vegyesen több kisebb, nagyobb tűzgolyókkal, amelyek minden irányban mozogtak, gyakran föl és lefelé is, ívesen vagy egymással szembe repültek, hosszú tüzes farkat vonva maguk után, amelyekből néha szikrák és fénycsóvák lövelltek ki és amellet rendkívül erősen, gyakran percekig tartón és alakjukat változtatva, feltűnő színesen világítottak... A csillaghullás oly sűrű volt, hogy valóságos tüzesóhöz volt hasonló.” (Krisztus dicsőséges eljövetele, 49. old.)

Az egy évvel későbbi eseményről pedig a következőket írták le a szemtanúk:

„Az 1833. november 12-ről 13-ra virradó éjjel a csillagok egész zápora hullott alá a földre. Különösen Észak-Amerika volt a színhelye ennek az eseménynek. Míg a hasadó hajnal nagy nehezen véget vetett a magasztos színjátéknak, a

mexikói öböltől egész Halifaxig mindent a repülő világítótestek ragyogtak be,” (Spicer W.A: Korunk és a világ sorsa 142.)

„Azon kiáltásnál: Tekints ki az ablakon! - gyorsan felébredtem az álomból és bámulattal szemléltem, miként volt a keleti égbolt a hajnal pirkadásával és meteorokkal bevilágítva. Felébresztettem feleségemet is, hogy ő is lássa ezt. Mialatt öltözködött, így kiáltott fel: „Imé, hogy hullanak a csillagok!” Ez egy csoda - feleltem én - és úgy éreztük szívünkben, hogy ez a világ végének egy jele volt. Mert az ég csillagai valóban a földre hullottak, *„miképpen a fügefa hullatja éretlen gyümölcsseit, mikor nagy szél rázza”*. A prófétának ez a kifejezésmódja mindig jelképes beszédnek volt tekintve. A tegnapi napon azonban ez betűszerint beteljesedett.” (Uriash Smith: Gondolatok a jelenések könyve felett, - Jel. 6,12-17-hoz írott részben)

A következő és egyben utolsó jel közvetlenül Jézus Krisztus dicsőséges megjelenésével egy időben fog beteljesedni, esetleg közvetlenül a megjelenése előtt. *„És az ég eltakarodék, mint mikor a papírtekerceszt összegöngyölitik; és minden hegy és sziget helyéből elmozdítottatik”* (14. vers). Ezt a következtetést erősíti meg a pecsét végső jelenetéről adott kinyilatkoztatás. *„És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magukat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba; És mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe előtt, aki a királyiságokban ül, és a Bárány haragjától: Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?”* (15-17. vers). Nagyon sok hasonlóságot találhatunk a hetedik csapás leírásában is, ami szintén azt bizonyítja, hogy ez az utolsó jel csak közvetlenül Jézus visszajövetelekor fog beteljesedni.

A pecsétek alapján tehát megismerhettük azt, hogy szinte az egész keresztény világ megromlott. Ilyen háttér mellett nem lehet csodálkozni azon a rémületen, amit Jézus megjelenése vált ki az emberekből. Jézus maga is utalt arra, hogy az Ő visszajövetelekor nagy lesz a lelki sötétség: *„Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?”* (Lk. 18,8.). Ezért a hatodik pecsét végén jogosan vetődik fel az a kérdés, vajon *„ki állhat meg?”* akkor Jézus előtt.